

2007 aperas la revuo „Beletra almanako”. Krom la organizaĵo „Esperantlingva Verkista Asocio” ekzistas „Esperanta PEN-Centro”. Laboras ĉ. dudeko da Esperantaj eldonejoj, inter ili „Mondial” en Novjorko, „Edistudio” en Pisa, „Impeto” en Moskvo, „Fremdlingva Eldonejo” en Pekino, „Stafeto” de la Flandra Esperanto-Ligo, KAVA-PECH en Prago. Ekzistas pli ol cent Esperanto-revuoj kaj gazetoj.

La **kulturo** de planlingvo ne nur peras valorojn de unuopaj etnaj/naciaj devenkulturoj de siaj parolantoj, sed ĝi samtempe estas transnacia, ĉar la planlingvo ebligas interkulturan komunikadon. Ekde 2014, Esperanto apartenas al la pola nemateria kultura heredaĵo. Karakterizaĵoj de la komunumo estas simboloj kiel flago, himno kaj blazono (kvinpinta verda stelo), tradiciaĵoj kiel „Zamenhofa tago”, „Semajno de internacia amikeco”, gastigado pere de „Pasporta servo”, lingvaj frazeologismoj kaj idiomaĵoj kiel „esperantujo”, „fina venko”, „samideano”, „kabei”, „krokodili”, „gufujo”, „mojosa” ekzisto de internaciaj familioj kaj Esperanto-denaskuloj.

La ĉefa aranĝo estas la ĉiujara **UK** kun programo scienca, instrua, eduka, amuza kaj turisma, sed krome pluraj internaciaj kulturaj festivaloj, kiel „Arkones” (Artaj konfrontoj en Esperanto), „OSIEK” (Organiza Societo de Internaciaj Esperanto-Konferencoj), „Interfest”, „KEF” (Kultura Esperanto-Festivalo), „EoLA” (Esperanto-lingvo arta) kaj aliaj aranĝoj dediĉitaj al Esperantaj teatro, literaturo kaj filmoj (ekz. de la brazila firmao „Imagu”), ekzistas radioelsendoj (en Pollando, Vatikano, Ĉinio, Brazilo, Kubo...), reta televido, podkasto, blogoj. Aliflanke organiziĝas pure sciencaj konferencoj kiel „KAEST” (Konferencoj pri apliko de Esperanto en la sciencoj kaj tekniko) kaj sesioj de „AIS” (Akademio Internacia de la Sciencoj) San Marino, organizaĵo kun Esperanto kiel laborlingvo.

Ekzistas ĉ. 300 albumoj de *Esperanto-muziko*. La plej tradiciaj estas la aŭtoroj-kantistoj (ekz. Gianfranco Molle, Marĉela, Ĵak Lepuil, Olivier Tzaut, Mikaelo Bronŝtejn, Georgo Handzlik, Ĵomart kaj Nataŝa), kantistoj de ŝlagroj (Ralph Glomp, Tutmonda muziko k.a.) pop- kaj rokmuziko (Amplifiki, Dolchamar, Persone, Merlin, Team k.a.), popolmuziko (ekz. Nikolin’, Kajto), monda muziko (Esperanto Desperado, Kim Henriksen, JoMo, Strika Tango k.a.), ĥormuziko (Akordo, Meven, Verda Stelo, Kvaropo Sinkopo...), regeo (Jonny M...), hiphopo (Pafklik, Eterne Rima, Jan Schröder...) elektronika muziko (Solotronik, Lunatiko, La Mevo, DJ Kunar...). Muzikeldonejoj estas i.a. Vinilkosmo, LF-Koop, Esp-Disk, KLEKS, ekzistas organizaĵo EUROKKA kaj revuo „Rok-Gazet” (1990-2001). En 2018 estis ludata Esperanto-opero „Ŝternenhoŝ” en la Nacia Teatro en Prago.

Interreto alportis ne nur Esperanto-Vikipedion kun 257 736 artikoloj (majo 2019), sed ankaŭ esperantigitajn versiojn de Guglo, Vizaĝlibro kaj Ipernity, centojn da diskutgrupoj kaj uzon de tujmesaĝiloj kiel Skype, Telegram, ICQ, Paltalk – grava parto de la vivo de la dispora lingvokomunumo nun okazas pere de elektronikaj amasperioloj. Helpe de apliko „Amikumu” por poŝtelefonoj oni povas rapide trovi samideanojn en la ĉirkaŭaĵo.

Resume, la planlingvo Esperanto plene funkcias ene de sia lingvokomunumo, estante samvalora al etnolingvoj, ĝi sekve povas esti esplorata enkadre de sia propra scienco, esperantologio (vidu ekz. Koutny 2015, Stria 2015).